

ELEPHANTIASIS, elefantti'asiss, f. sing. (lat.) Ett slags spetelska, åtföljd af ohyggliga sårnader öfver hela kroppen. Kallas i Sverige Elfkarleby-sjukan.

ELEV, elev, c. 5. (fr. *Élève*) 1) Lärjunge, lärning. — 2) Konstnär, som blifvit bildad af någon viss mästare. *E. af Byström*. — *Syn.* Lärjunge. [Elev.]

ELEVATION, --- tschón, f. 3. 1) Upphöjning, höjd. — 2) Polhöjd. — 3) (byggn. k.) Teckning af en byggnads framsida. — 4) (fig.) a) Själyftning, högsinhet. — b) Lyftning i stil.

ELEVATIONSVINKEL, --- tschóns-vi'nnkl, m. 2. pl. — *vinklar*. (artil.) Den vinkel, en skjutmaskin gör med horisonten.

ELEVERA, v. a. 1. (fr. *Élever*) Upphöja, upplyfta.

ELF, älv, f. 3. pl. *elfver*. Betyder egentl.: Ström, som kommer ifrån ett fjäll. Säges nu äfven om några andra strömmar, t. ex. *Motala E. Elfven*, i def. form, förekommer ofta i de gamla sagorna, och betyder då alltid *Göta Elf*. [Älf.]

ELFBLÄST, ä'llvbläst, m. 3. Ett slags hettblemmor, som plötsligt utbryta öfver hela kroppen och efter kort tid åter försvinna, vanligtvis utan att åtföljas af någon synnerlig olägenhet. Troddes fordom vara en följd af elfvors inverkan, då man råkat ofreda dem. [Älfbläst.]

ELFDANS, ä'llvdåns, m. 2. 1) Dans af elfvor, enligt våra förfäders tro. — 2) Ringel eller rund fläck på en äng, der ena året intet gräs växer, men som det följande har en ovanligt frodig gräsväxt, och merendels är för år utvidgar sig. — 3) Se *Elfving*.

ELFDANSEGRÄS, se *Elfving*.

ELFENBEN, ä'llfnbnén, n. 5. sing. Ämnet i elefantens betar, hvilket förarbetas af åtskilliga handverkare, förnämligast kammakare och svarfvar. Ordet är lånadt ifrån det tyska *Elfenbein* och betyder egentligen Elefantben. *Svarfva, förfärdiga något af e.* — *Ss. E-sarbetare, -såosa, -skam, -sstol, -ssvarfvar*, m. fl.

ELFENBENS SVÄRTA, ä'llfnbnenssvärta, f. 1. sing. Ett slags ganska fin svart färg, tillverkad af kalcineradt och pulveriseradt elffenben.

ELFEXING, m. 2. Grässlaget *Sesleria cœrulea*. Kallas äfv. Elfdans, Elfdansegräs.

ELFGRÄS, ä'llvgräs, n. 5. Ett grässlåg. Äfv. *Seslerigräs*.

ELFGÅNG, ä'llvgång, m. 2. Ett slags gång på gräsmark, vanligen ett kvarter bred, vid hvars inre sida vanligtvis finnas en myckenhet svampar, kring hvilka jorden är nästan blottad, hvaremot gången på ytre sidan begränsas af det frodigaste, mörkgröna gräs. Jfr. *Elfdans*, 2.

ELFKARLEBY SJUKA, f. 1. Se *Elephantiasis*.

ELFKORS, se *Alfkors*.

ELFNÄFVER, ä'llvnävr, m. 2. sing. Ett slags levermossa, som på vissa orter begagnas till rökning, för att dermed fördrifva Elfbläster. *Marchantia polymorpha*.

ELFRING, ä'llvring, m. 2. Ett svampslägte. *Leotia*.

ELFTE, ä'llvte, ordningstal. Som i ordningen följer näst efter den tionde. Skrefs fordom *Ellofte*.

ELFTEDEL, ä'llvtedel, m. 2. En del af ett helt, som är deladt i elfva lika stora delar.

ELFVA, ä'llva, grundtal. En och tio tillsammans. Skrefs fordom *Ellofva*. — *Ss. E-hörnig, -sidig, -årig*, m. fl.

Anm. *Elfva* hette i äldsta språket *Ellifu*, bildadt af *Ein*, en, och verbet *Lifa*, lefva, öfver-

lefva, vara öfver, således ursprungligen *Ein-lifu*, en öfver (mer än) tio.

ELFVA, ä'llva, f. 1. Se *Alf*, m. o. f. 3. Pluralet *Elfvor* brukas mest. [Älfva.]

ELFVAHUNDRA, grundtal. Elfva gånger hundra. Benämnes egentligare *Ellusen elthundra*.

ELFVAHÖRNING, m. 2. Elfvahörnig figur. **ELFVARDANS**, ä'llvardåns, m. 3. En i Göinge härad i Skåne bruklig dans, som enligt en gammal sägen människorna skola lärt sig af elfvorna. [Älf—.]

ELFVASTAFVIG, a. 2. Som innehåller elfva stafvelser. *E-t ord*.

ELFVATUSEN, grundtal. Elfva gånger tusen. **ELFVEGRIMAR**, ä'llvegri'mar, m. 2. pl. Fornnordiskt namn på Bohus läns innebyggare.

ELFVING, ä'llvinn, m. 2. sing. Ett grässlåg, äfv. kalladt *Kamexing*. *Cynosurus cristatus*.

ELFVOR, se *Elfva* och *Alf*.

ELG, ällj, m. 2. Den mest högväxta arten af Hjortsläktet, högre öfver bogen än en häst, med breda, platta, fingerlikt delade, i kanten tandade horn, tjock nos, en hängande hudvalk under strupen, man öfver nacken, strävt hår, hvilket sommartiden är brunt, om vintern grått. Köttet är godt och huden förträfflig till läder och sämskskinn. *Cervus Alces*. — *Ss. E-hud, -jagt, -klöf, -låder, -skall, -skinn, -spår*. [Älg.]

ELGGRÄS, ä'lljgräs, n. 5. Ett slags ört, allmän på sidlända ängar; blommar i Juni och Juli med hvita, väluktande blommor. Kallas äfv. *Karört, Kassöta, Mjöört, Algräs, Luktgräs, Byttgräs, Brake*, m. m. *Spiræa Ulmaria*.

ELGHORN, n. 5. 1) Horn af elg. — 2) (nat. hist.) Ett slägte af *Blomkorallerna*, på Vestindiska kusterna. *Millepora alcornis*.

ELGKO, f. 3. pl. — *kor*. Honan af Elg.

ELGMYRA, ä'lljmy'ra, f. 1. (bot.) En art af *Ranunkelsläktet*. Kallas äfv. *Åmöja*. *Ranunculus Lingua*.

ELGOXE, m. 2. pl. — *oxar*. Hanen af Elg. **ELGSTÅND**, n. 5. (jäg.) Ställe, der elgen finner tillräcklig föda och skydd, och dröjer, äfven vintertiden, två eller tre veckor.

ELIDERA, v. a. 1. (gram.) Utesluta, utelenna (en bokstaf). — *Eliderande*, n. 4.

ELIMINATION, ---- tschón, f. 3. (alg.) Borttagning.

ELIMINERA, v. a. 1. (alg.) Borttaga.

ELISÉ, ELISEISK, se *Elysé, Elyseisk*.

ELISION, elischón, f. 3. (gram.) Utelemnande af en bokstaf, för väljudets skull.

ELITE, eli't, m. 3. (fr.) 1) Det bästa, utvalda af något; urval. — 2) Valdtt manskap. — 3) De förnämsta, utvaldaste af ett samfund, ett sällskap, en corps, o. s. v.

ELIXIR, --i'r, n. 3. (farm.) Vin- eller sprit-tinktur af mörk färg, nästan ogenomskinlig och till en del äfven grumlig af deruti upplösta extrakter.

ELIXIVIERA, v. a. 1. (kem.) Se *Ullvälla* (kem.)

ELJEST, ä'lljäst, adv. Se *Annars*.

ELLAGSYRA, f. 1. (kem.) Ett slags syra, som erhålles af galläpnen.

ELLER, ä'llr, konj. 1) Söndringspartikel, som brukas emellan motsatta eller olikartade begrepp, för att antyda söndring, motsättning, och föregås ofta af *Antingen*, t. ex.: *Människan är god e. ond, dygdig e. lastbar. Segra e. dö. Jag skall nå mitt mål, e. och skall jag dervid sätta lifvet till. Människan är antingen god e. ond, &c.*